

до самия пжтъ,
ще видите да
стърчи една
здрава самот-
на скала—„Кра-
ли Марковия ка-
мень“, презъ
която, споредъ
легендата, ве-
ликанътъ про-
врѣлъ исполин-
ската си ржка,
за да върже

Рѣка Велска.

вѣрния си конь Шарколия. Много ясно „личи“ въ отвора
мѣстото на лакета му, гънкитѣ на ржкава му. Стран-
джа и Крали Марко!... Тука чувствувате силата и
правотата на Вазовата поема:

Дивни Крали Марко! Всеславянска славо!
— — — — —

По кои полета, по коя пустиня
ти не си размахвалъ сябъ дамаския?
Де не се е мѣркалъ твоятъ страшенъ станъ?
Кжде не си мѣталъ тежкъ боздуганъ?
Де не си се борилъ съ нѣкой кеседжия?
Де не си препускалъ коня Шарколия?
Въ коя скала здрава, въ кой камъкъ якъ
диря не остави грамадний ти кракъ?...

Напущате скалата, унесени въ дивната легенда, и следъ
около два часовъ пжтъ още сте на билото „Угарчинъ-
Босна“ — старата турско-българска граница.

Оттука се спускате все надолу презъ горитѣ и
привечеръ се надвесвате надъ първото и единствено
заселено кжтче по този вълшебенъ пжтъ, малкото селце
Заберно.

То брой 80—90 дървени кжщици, струпани на по-